

Hoe vaak hebben wij op Gods doen iets aan te merken, en miskennen wij Zijn liefde, al vragen wij niet smalend: Waarin hebt Gij ons liefgehad?

Hoe vaak verachten wij Zijn dienst, ook al laten wij onze plaats in de samenkomsten der gemeente niet ledig! En dan vooral dit: Hoe dikwijls zijn wij blind voor onze zonden, doordat ons hart verhard geworden is, zoodat wij ook, als wij terecht gewezen worden, recht meenen te hebben, om te vragen: Maar wat doen wij dan?

Laat Maleachi juist door zijn eigenaardigheden voor ons een levende prediker worden.

Maar nu is er nog iets, dat onze aandacht niet mag ontgaan, in dit boekje. Na al de „gij-zegt's" klinkt éénmaal een andere toon. Als de morrende Joden gezegd hebben: „Het is te vergeefs, God te dienen; wij achten de hoogmoedigen gelukkig," dan volgt er (3 : 16): „Alsdan spreken, die den Heere vreezen, een ieder tot zijn naaste: De Heere merkt er toch op en hoort, en er is een gedenboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor degenen, die den Heere vreezen, en voor degenen, die aan Zijn Naam gedenken."

Dat is een ander „zeggen," dat is de taal des geloofs, die niet in den gewonen zin is aan te leeren, maar die God Zelf ons in het hart moet geven. Naar ons natuurlijk hart denken, overleggen, redeneeren wij precies als de menschen, die Maleachi telkens sprekende invoert. Maar als God in Zijn genade onze ziel aanraakt, dan worden in de grootste smarten onze harten gerust. En dan wordt het laatste boekje van het Oude Verbond met zijn grootendeels bestraffenden inhoud tot een troostboek voor allen, die hun lot in 's Heeren hand stellen en, ook al toeft Hij, niets anders begeeren dan als Zijn kinderen te wandelen. „Zij zullen, zegt de Heere der heirscharen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn; en Ik zal hen verschoonen, gelijk een man zijn zoon verschoont, die hem dient."

Te dien dage! Het ongeloof zegt spottend: Dat is een wissel op de toekomst. Het ongeloof, en dus ook de schijnvroomheid heeft niet genoeg aan Gods belofte. Maar het geloof disputeert niet, maar leeft uit Gods belofte. Dat predikt Maleachi's boekje, en daarom is het een onmisbaar stuk van Gods Woord.

DR. A. TROELSTRA

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

De dagorde van Abia.

Lukas 1 : 5. Zacharias van de dagorde van Abia.

HET AANTAL PRIESTERS WAS LANGZAMERHAND te groot geworden om alle gelijktijdig in den tempel dienst te laten doen. Dat geschiedde alleen nog maar bij de groote feesten. In gewone tijden kwam slechts het vier en twintigste deel der priesters op, om aan werk in den tempel werkzaam te zijn en dan weer drie en twintig maanden naar huis terug te keeren.

Die verschillende priesterafdeelingen heetten dagorden; de achtste er van was die van Abia. De namen stamden reeds uit den tijd van Salomo. David had vóór zijn heengaan deze regeling getroffen. (1 Kron. 24.) Na de ballingschap, waaruit lang niet alle priesters terugkeerden, was er opnieuw een verdeling gemaakt onder de teruggekeerden, weer in vier en twintig groepen; zij hadden de oude namen gekregen.

s.

BEN ADAM

DOOR M. JACOBS

II.

Ben Adam wist het: nu moest de oorlog komen, waarmee Aardman hem gisteren had bedreigd. Want hij was vast-besloten, aan den eisch, dien de arbeiders hem stelden, niet toe te geven!

Het zou een harde strijd worden; een bange oorlog! Weinman en zijn Landelijk Comité zouden alle zeilen bijzetten, om de zege te behalen. Om de slachtoffers, die er moesten vallen, bekommerden zij zich niet. Ze zouden reeds de drogreden gereed hebben, dat in den revolutionairen kamp-voor-Allen de enkeling zich moest weten op te offeren! Opgepast! De „enkeling", wiens offer gevraagd zou worden, zou wel steeds een der arbeiders, nóóit een der leiders, zijn!

Ben Adam wierp een blik uit het venster en met dien blik omvatte hij al de gebouwen op zijn terrein: de machine-fabriek; de gieterij; de werven daarachter. Hoe had hij heel zijn leven lang gewerkt, om dit alles te maken tot iets groots, iets geweldigs! Wanneer de arbeiders huiswaarts keerden, wèrkte hij; wanneer zij rustten, wèrkte hij; wanneer zij 's avonds hun vermaak en ontspanning zochten, wèrkte hij; wanneer zij slapen, waakte hij, omdat hij wèrken wilde en wèrken moest!

Straks, mòrgen, zou de arbeid stil staan, omdat een vréemde wil verlangde, dat de arbeid stop gezet moest worden! De ovens zouden niet meer gloeien, geen lier meer draaien, geen stoomhamer meer zijn geweldige kracht uitoefenen. De fabrieken zouden dood zijn, want de duizenden werklieden moesten op bevel van een ergens zetelend Stakings-Comité thuis blijven; de terreinen zelfs zouden ze niet mogen betreden!

Maar . . . hij kon alles nog voorkòmen! Wanneer hij zich slechts bukte! De staking zou in ieder geval enkele dagen kunnen verschoven worden, wanneer hij zich slechts bereid verklaarde, dien Weinman te ontvangen! En natuurlijk: ook Aardman zou bij die bespreking tegenwoordig moeten zijn; de man, die hem willens en wetens, opzettelijk, diep had beleedigd! Zonder Weinman en zonder Aardman géén conferentie! Zoo wilden de arbeiders het, en hij, Ben Adam, moest gehoorzamen!

Maar vóór het zóó ver kwam, dat hij, Ben Adam, gehoorzaamde aan den ruwen en brutalen eisch van vreemdelingen, zouden al die trotsche fabrieks-gebouwen, heel dat ingewikkelde samenstel van machines, die kantoren en laboratoria, die werkplaatsen en werven één ruïne zijn! Eer hij zijn wil ondergeschikt maakte aan dien van een toomelooze massa, mocht hij sterven . . . Ja, hij verkoos liever den dood dan te leven met het kwellende bewustzijn, dat hij, de Méester van Werkstad, de slaaf geworden was van revolutionaire tirannie!

En eensklaps, zonder dat hij zelf eigenlijk wist, waarheen zijn gedachten-fantasieën hem voerden, zag hij zich weer in de feestzaal van zijn vriend Nasta!

Hij hóórde de Pythia-stem antwoorden op de vragen, die de Gekomene, de groote Koning, haar stelde. „Zèg, wat gij zeggen moet . . ."

„Het doel, het groote doel, waarvoor de menschheid eeuwenlang heeft geworsteld, is bereikt! Overal heerschen vrede en welvaart. De tijd van ellendige armoede en oppermachtig kapitalisme is voorbij!"